

opusdei.org

U rodnom mjestu Voodooa

Intervju s Janvierom
Mahougnonom Gbenouom, koji
je bio rođen u Beninu i nedavno
je zaređen za đakona uz 34
druga člana Opus Dei.

10.01.2012.

**Kako gledate na nadolazeće
putovanje pape Benedikta XVI.
vašoj zemlji?**

Biti će to duhovno plodonosno
putovanje, kao što su i prijašnja bila.
U Africi, Europi ili u Americi, kamo

god ide, papa je uvijek bio dobro primljen bez obzira na izolirane slučajeve kritika.

Benin je poznat kao rodno mjesto Voodooa. Nalazi li kršćanska vjera poteškoće pri ukorjenjivanju u afričku kulturu s obzirom na utjecaj poganstva?

Ne mislim tako. Mnogo je katolika u Africi koji 100% žive vjeru i ponekad na junački način. U mojoj obitelji primjerice, svi smo postali katolici zahvaljujući mojem djedu. On je prethodno bio poligamist prije obraćenja na katoličanstvo. Kad je postao katolik odbacio je ostale svoje supruge i ostao samo s mojom bakom. Njegov mlađi brat se također obratio i kad je umro, moj djed se suprotstavio rođacima koji su ga htjeli pokopati na poganski način. Pokopi moraju biti katolički i tako je bilo. No, ubrzo nakon toga je moj djed otrovan i umro je. Moj otac ga

nije upoznao jer je umro prije njegova rođenja. No moj otac je kršten ubrzo nakon rođenja i danas su svi u mojoj obitelji katolici.

Ali još uvijek ima katolika koji se drže nekih poganskih praksi.

To je istina i mislim da će jedna od papinih poruka biti poziv njima da žive svoju vjeru u skladnosti.

Primjerice, kad smo se odselili u Obalu Bjelokosti, unatoč tome što su moji otac i majka bili kršteni katolici, nastavili su sudjelovati u nekim poganskim ritualima. Otac mi je pričao kako sam ga jednog dana 1989. godine pitao: „Tata, ako smo katolici, zašto nastavljamo ići na *Tron-alafia*?“ Kasnije ću se sjetiti da je to bilo iste godine kad sam se pripremao za moju Prvu svetu pričest i da se ova tema pojavila u jednom od satova vjeronauka. Moj otac nije imao odgovora na moje pitanje koje ga je ostavilo duboko

zamišljenog. Godinu kasnije, hvala budi Bogu, on i moja majka su se vjenčali u katoličkoj Crkvi i nikad više nismo išli na *Tron-alafia*. Stoga mislim da je to pitanje formiranja, strpljivosti i Božje milosti.

Afrički kontinent je zahvaćen mnogim poteškoćama; primjerice rat u Obali Bjelokosti, glad u Somaliji, itd. Mislite li da Afrika još uvijek ima razloga za nadu?

Ponekad suočeni s nesrećama i nedaćama, ne samo u Africi već u bilo kojem dijelu svijeta, može se reći, „Bog je kriv. Ako je tako dobar, zašto dopušta da se te stvari događaju?“ Je li Bog zaista napustio Afriku? Ne mislim tako. Zapravo je za sve te ljudske nedaće stvarno kriv sam čovjek i zlo u njegovom srcu – grijeh. Iz tog razloga bilo koje rješenje za ljudski razvoj mora prvo početi sa lijekom za ljudsko srce. Benedikt XVI. je rekao da je

„milosrđe u istini glavna sila iza autentičnog razvoj svake osobe i čitavog čovječanstva,“ i to vrijedi koliko za Afriku toliko i za bilo gdje drugdje. Rješenje problema Afrike se ne može naći narušavajući ljudski dignitet, primjerice promoviranjem pobačaja kako predlaže Maputo protokol. Rješenje je obrazovanje, rad i pomirenje. To je ono što naša afrička braća i sestre koji pate od AIDS-a, malarije, tuberkuloze ili ratom izazvanog siromaštva očekuju od nas.

Ima li pozitivnih doprinosa koje mogu dati afričke tradicije i kultura?

Afričke kulture i tradicije njeguju mnoge ljudske vrline, a vrline nam svima pomažu da postanemo malo bolji. Uvijek sam bio impresioniran nekim riječima Nelsona Mandele. U pismu koje je pisao Winnie Mandela iz zatvora 1. veljače 1975. rekao je:

„Poštenje, iskrenost, jednostavnost, poniznost, velikodušnost bez da se očekuje nešto zauzvrat, nedostatak taštine, dobra raspoloživost da se pomaže drugima (kvalitete svakom dohvatljive) su temelj čovjekova duhovnog života.“ Što će ga reći, ne možemo svi biti bogati, ili poznati, ali zasigurno možemo biti kreposni. Lav XIII. je rekao: „Vrlina je opće nasljeđe svih smrtnika, dostupno jednako visokima i niskima, bogatima i siromašnima.“ Stoga ako su ljudi kreposni, društvo će biti kreposno i ujedinjeno na Božju milost, to je što nas čini svetima.

Neka osobna sjećanja na Benedikta XVI.?

Da, jedno nezaboravno! Imao sam priliku pozdraviti Benedikta XVI. u travnju 2009. godine tijekom audijencije sa studentima sudionicima UNIV međunarodnog foruma. Bilo je to baš nakon papina

putovanja u Kamerun i Angolu i mi afrički studenti smo mu htjeli dati pismo zahvalnosti za to putovanje. Ovaj nas papa jako voli.

Kad ste sreli Opus Dei?

Sreo sam Opus Dei 1997. godine. Živio sam i studirao u Obali Bjelokosti, tamo sam sreo mojeg najboljeg prijatelja, Bjelokoščanina čiji je otac bio musliman, a katolička majka supernumerarija Opusa Dei. Oboje smo imali šesnaest godina i pohađali smo istu školu. Pozvao me na jednu aktivnost kršćanskog formiranja i tada sam se zaljubio u Isusa Krista i u kršćansku poruku Opus Dei.

I kakvo je vaše iskustvo u Opus Dei?

Dolazim iz siromašne obitelji. Otac mi je mehaničar, a majka kućanica i mi smo devetorica braće. Za mene, zvanje u Djelo, moje đakonsko

služenje i kasnije svećenstvo znači da mogu reći: „Želim ljubiti Boga i napraviti od svog života službu drugima.“

Bojite li se biti zaređeni za svećenika?

Apsolutno ne! Naprotiv, rekao bih da imam tri razloga za osjećaj pouzdanja. Prvo je što znam da me prate molitve mnogih kršćana; drugi je razlog da jednom kad ću biti zaređeni svećenik, moj zadatak će biti prenijeti milost i Kristovu poruku. Prenijeti, a ne izmišljati ili improvizirati. Ono što ću dati neće biti moje već Kristovo; i konačno osjećam pouzdanje jer znam da sam u rukama Djevice Marije, Majke svih svećenika.

.....

hr-hr/article/u-rodnom-mjestu-voodooa/
(20.04.2025.)